

A kalitka ajtaja

Zsoltár 124

¹Zarándokének. Dávidé. Ha nem lett volna velünk az ÚR - vallja meg ezt Izráel! -, ²ha nem lett volna velünk az ÚR, amikor ránk támadtak az emberek, ³akkor elevenen nyeltek volna el bennünket, úgy fellángolt haragjuk ellenünk. ⁴Akkor elsodortak volna a vizek, átcsapott volna rajtunk az áradat. ⁵Átsaptak volna rajtunk a tajtékzó vizek. ⁶Áldott az ÚR, aki nem adott oda minket martalékul fogaiknak! ⁷Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört, és mi megmenekültünk. ⁸A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet alkotta.

Róma 10,9

⁹*Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.*

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában.

Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

"Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Szürkék voltak, csapzottak, egyszerű kis verebek. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal, Fiam?

- Csak ezt a három vacak, semmirekellő madarat - felelte. A mezőn fogtam, csalit tettem a kalitkába, beleszálltak, aztán rájuk zártam az ajtót. Most már az enyémeek.

- Aztán mit akarsz velük csinálni? – kérdezősködött a pap.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük – felelte. Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom, ahogy bántják egymást és halálra csipkedi a legerősebb a többit.

- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

A tiszteletes hallgatott egy kicsit, aztán ismét megszólalt:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

- Nem kellenek magának azok a madarak, Atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei verebek. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek. Semmi értékük nincs, nekem meg jó lesznek egy rövid szórakozás erejéig.

- Mennyit akarsz értük, kérj bármennyit? - kérdezte ismét a pap.

A fiú végignézett a tiszteletesen, azt hitte megbolondult az öreg, aztán megmondta az árat: száz dollár. A lelkész kivette a zsebéből a száz dollárt és odaadta a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt a pénzzel.

George Thomas aztán felemelte a madárkalitkát, elvitte a templomkertbe, ott letette a földre, kinyitotta az ajtaját, és szabadon engedte a madarakat."

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

"Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt.

Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik, olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémeek!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan pusztítsák egymás, hogyan házasodjanak és hogyan törjenek házasságot; megtanítom őket lopni, feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék. és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegendő lesz a játékból!

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellene neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellene ők neked!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

- Megegyeztünk! – mondta Jézus.

Ezzel George Thomas fogta a madárkalitkát és lement a szószékről.

Kedves Testvérek!

A mi prédikációnk egy picit hosszabb lesz az előbb hallott esettől. De az elmondott történet nagyon jó történet arra nézve, hogy leegyszerűsítve mondja el nekünk a megváltás, a megszabadulás történetét.

Az alapigében arról olvasunk, hogy miképpen lehet üdvözülni. Mit is jelent nekünk ez a szó? Sajnos már magyarul is meg kell magyarázni, hiszen templomfalakon kívül nem igazán használatos, vagy ha igen, akkor más jelentésben. A görög nyelvben, ahogy itt ebben a versben is az üdvözülni szó görög szava azt jelenti, hogy megmenteni, megszabadítani. Máris kezdünk kapcsolódni az előbb elhangzott kis történethez. A mai ige azt adja elénk, hogyan lehet megszabadulnunk, megmenekülnünk.

De honnan?

A halál árnyékából, ahogy a zsoltáros írja. A bűn fogságából. A Bibliában a bűn nem erkölcsi kategória. Hanem egzisztenciális létállapot. Mégpedig Isten nélküli állapot. Ezt mondja a Biblia a halál állapotának. Pál írja azt, hogy a bűn zsoldja, azaz a bűn fizetsége a halál. Arról van tehát szó, hogy abból a létállapotból kell valahogy megszabadulnunk, ami fogva tart minket a halál állapotában, az Istennélküliségünkben.

Testvérek!

A Biblia azt mondja, hogy minden ember a halál létállapotába születik bele. Érezzük, hogy itt nem a biológiai halálról van tehát szó, hanem arról a létmódról, amire az Ige azt mondja valakiről, hogy halott. A Biblia ezt a két szót – élet és halál – itt tehát sokkal bővebb jelentéssel használja, mondjuk így, metaforikus értelemben használja. Halott az, aki nincs kapcsolatban Istennel. Aki nem él Istennel. Ezt nem csak az Újszövetség, de már az Ószövetség legkorábbi igéi is így adják elénk. A halál állapota az Istennélküliség állapota. Innen kellene kiszabadulnunk valahogy, de hogyan?

A kalitka rácsa túl erős, hogy legyőzzük, hogy eltörjük, hogy elhajlítsuk, hogy kifeszítsük. Azaz a Biblia azt mondja nekünk, hogy belülről nincs mód a szabadulásra. Aki benn van a kalitka fogságában, az a saját erejéből nem tud kijutni, nem tud kiszabadulni, nem tudja magát megmenteni, nem tud üdvözülni. Kell valaki, aki erős, aki elég erős ahhoz, hogy a kinyissa az ajtót, kinyissa a rácsokat. Ehhez előbb meg kell vásárolni a kalitkát.

Ahogy régen nevezték meg kell váltani a rabokat. A rabszolgákat váltották meg abból a célból, hogy szabad életük legyen. A tulajdonjognak át kell szállnia arra, aki szabadon kíván engedni bennünket fogságban lévőket. A megváltás nem más, mint megvásárlás, tulajdonba szerzés. Ez történik nagypénteken. Valamit valamiért. A bűnös ember a Sátán tulajdona, mert bűnei egyfajta adósságot képeznek, felvett hitelként tudjuk elképzelni, amit sohasem tud visszafizetni. Kell valaki, aki ezt az adósságot rendezni tudja. Valakinek fizetni kell. S ekkor jön Isten, aki kifizeti az adósságot a Sátánnak, lerója minden tartozásunkat, amit bűneinkkel követtünk el.

De nem elegendő csak megváltani, megvásárolni ezeket a madarakat, szabadon is kell őket bocsátani. Ez pedig a húsvét üzenete, az új élet lehetősége. Az üdvösség lehetősége, a szabad élet lehetősége. Húsvétkor nem csupán a tulajdonjog ruházódott át, hanem a kalitka ajtaja is megnyílt. Mégpedig Jézus feltámadásával feszítette szét a halál kötelékeit, a feltámadás dicsőségének fénye üzte el a halál sötétségét. A ketrec ajtaja kinyílik, egy új világ, egy új élet tárul fel. Szabadok lehetünk. Isten tulajdona lehetünk. Istennel élhetünk.

A felolvasott alapige mintha két feltételt szabna ahhoz, hogy ezt a szabadságot valóban átéljük: *9Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.*

1. Ha hiszed, ha a szíveddel hiszed, hogy Jézus valóban feltámadt a halálból
2. HA ezt el is tudod mondani

AZ ige tehát azt mondja, aki hisz a feltámadott Úrban, az hiszi azt, hogy a halálnak, azaz az Istennélküli létállapotnak nincs többi ereje felette. Szabad ember, üdvözült ember, már itt a jelenben, mert Isten közelében, Isten tulajdonában él szabad, megszabadított, megmentett emberként.

Másodszor pedig azt is mondja az Ige, hogy az az igazi szabad ember, aki fel tudja vállalni mások előtt, hogy csakis azért lehet szabad, mert Jézust elfogadta Urnak, azaz elismeri, hogy Jézus valóságos Isten. Jézus, aki feltámadt a halálból, dicsőséges Úr, Ő már nem csak úgy általában, hanem személyesen is Úr. A szabad élet lényege nem az, hogy azt csináljak, amit akarok, hanem az a teremtett rend visszaállása, ami a bűneset előtt is fennállt: Isten a teremtő Úr én az ember pedig a teremtett világ egy része vagyok, akit Isten nagyon szeret. Azért fogadom el Őt Uramnak, mert érzem, hogy nagyon szeret engem. A szabadság lényege is ebben van, hogy a szeretete tesz engem igazán szabad emberré.

El tudod-e mondani Testvérem, hogy a te Urad Jézus Krisztus?

Hiszed-e teljes szívvel és lélekkel, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból?

Mert ha ezek igazak az életedben, akkor szabad és a halál sötéttségéből kimentett ember vagy. Ha még nem, de nagyon vágyakozol arra, hogy szabad ember lehess, igazán szabad, aki érzed, hogy nagyon szeretnek téged és elfogadnak téged, akkor imádkozz azért buzgón, hogy Isten Lelke megszabadítson téged, üdvösséget adjon neked már e földi világban is, hogy biztonságban élhess Istennel kapcsolatban.